

stor Del af de mange Tusinde Husmænd, der endnu staa indenfor Landboforeningerne, fordi de har følt, at deres Interesser blev godt varetaget gennem disse, nu vil vende sig bort fra Landboforeningerne og gaa over i Husmændenes Organisationer blandt deres egne Standsfæller, hvor deres Tarv bliver varetaget, saaledes at de kan være tjent dermed. Jeg er derfor godt tilfreds med, at det ærede Medlem rejser dette Spørgsmaal, fordi det netop belyser den Vej, som det ærede Medlem og hans Forening agter at gaa, idet de vil gøre deres Forening ikke til en faglig Forening, til Hjælp for Landbruget, men vil kaste den ind i Døgnpolitikken.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinstrup: Det ærede Medlem Hr. Olufson sagde, at jeg væltede det Forlig, der var ved at komme i Stand mellem de stridende Parter i Kolindsund. Jeg har ikke mærket det mindste til, at et Forlig var ved at komme i Stand. Da jeg blev opmærksom paa de samvirkende Fagforbunds Foranstaltninger overfor disse Landmænd i Kolindsund, dette brutale Overfald, fandt jeg det ganske naturligt, at Landboorganisationerne stillede sig paa deres Side, thi det er jo noget hidtil ukendt her i Landet, at en saadan stor Fagforening vælter sig over enkelte Landmænd for uden Grund at ruinere dem økonomisk. Det ærede Medlem talte om de smaa Lønninger, som blev givet her. Jeg har nævnt før, og det er rigtigt, at i to Aar, fra 1921 til 1923, boede de paa-gældende uantastet i Kolindsund, der var ikke Tale om Vanskeligheder; men saa kommer Organisationerne og fremkalder Strid. Det vilde være bedre, om det ærede Medlem fremlagde en Oversigt over Lønningerne hos disse Bønder i Kolindsund og Ejerslavet og samtidig Tariffen, saa kunde man dømme derom. Og det skal nok vise sig, at Lønnen har været nok saa høj som den tarifmæssige Betaling. Det er ikke det, det drejer sig om, det er ikke det, Striden har staaet om. Men Sagen er den, at de Vilkaar, som man vil byde Landbruget, kan Landbruget ikke tage imod, fordi Forholdene indenfor Landbruget ikke kan sammenlignes med Storingens Vilkaar. Landmændene blander sig aldeles ikke i, om Landarbejderne danner Organisationer, det staaer dem frit for i Henhold til Landets Grundlov; men det, det drejer sig om, er, at Landmændene ikke vil tvinges til, hvad man ønsker fra den Side, kun at maatte antage organiserede

Arbejdere, de vil ikke binde sig til, hvem de skal tage til deres Medhjælpere, men staa frit, som Tilfældet ellers er hele Landet over.

Derfor har de nægtet at underskrive en saadan Haandfæstning, som har været forelagt dem. Saa har man grebet til forskellige Midler. Man har strejket, det har ikke nyttet. Saa har man prøvet at sætte under Vånd hele Arealet for derved at drukne Afgrøderne ikke blot for dem, som jeg nævnte før, men ogsaa for 70 Statshusmænd og 40 andre Husmænd. Men det lykkedes heller ikke. Saa blev der etableret Blokade, idet man vilkaarligt blandt 125 Lodsejere udvælger 13. Hvorfor det kun er disse 13, ved jeg ikke, men det ved maaske andre. Hvorfor har man ikke blokeret andre Landmænd, f. Eks. i det Sogn, hvor jeg bor, eller et andet Sogn, hvorfor har man netop begyndt med disse 13 Landmænd?

Saa nævnte det ærede Medlem, hvad Husmandsbladets Redaktør havde skrevet. Men det er jo ikke Udtryk for Husmandsforeningernes Mening. Jeg tror netop, at Husmændene vil blive i Landboforeningen, for de vil ogsaa raade i deres egen Bedrift, og de vil ikke ruineres; thi i det Øjeblik, Landarbejdernes Organisation udvider sin Virksomhed og tager fat paa et Sogn, som jeg sagde før, saa bliver Husmændene ruineret lige saa vel som Gaardmændene.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Svend Nielsen: Det ærede Medlem Hr. Olufson udtalte, at vor Stilling til Socialdemokratiet eller til Fagforeningerne i denne Sag stod meget daarligt til Venstres Fortid. Deri har det ærede Medlem fuldkommen Uret; Venstre stod i sin Tid sammen med Socialdemokraterne om at slaa Overklassens Privilegier ned, og Venstre har efter min Opfattelse i denne Sag gjort, hvad der var ret og rigtigt. Og det Standpunkt bliver Venstre staaende paa. Saa kom der en Tid, da Fagforeningerne voksede sig saa store og stærke, at de mente, nu kunde de gøre Krav paa Privilegier, og de stillede da bl. a. Krav om Eneret paa Arbejdspladserne, de vilde ikke taale andre her end de fagorganiserede Arbejdere. Der kom ogsaa en Tid for nogle Aar siden, hvor de var ved at forsøge paa at faa gennemført, at kun de Folk, der kunde møde med Fagforeningsbog, kunde faa Brød. Det kalder jeg Privilegier, som forslaaer noget, det er Privilegier, som selv Estrup i sin allervildeste Fantasi aldrig havde kunnet tænke paa at stille Krav om.